

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΑΪΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 289

16 Νοεμβρίου 2010

Φῶς στὸν ἱστορικό ὀρίζοντα

ἄς καλῶ νά γυρίσουμε, ἀνάστροφα, τὰ φύλλα τῆς ἱστορίας. Νά περπατήσει ὁ ἐρευνητικός, κριτικός λογισμός μας στήν ἔπαρση καί τή χλιδή τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Στή σκληρή, ἐξουθενωτική ἀπομόνωση τῶν ἀνθρώπινων υπάρξεων, πού οἱ δυνάστες καί οἱ ἀγέρωχοι διαχειριστές τοῦ πλούτου τοὺς ἀξιολογοῦσαν καί τοὺς μεταχειρίζονταν ὡς δούλους. Στίς ὑπεροχικές καί ἐπιβλητικές ἐμφανίσεις τοῦ θεοποιημένου αὐτοκράτορα. Στή διακριτή, κοινωνική ἐξέδρα, πού ἐκδιπλωνόταν ἡ καθημερινότητα τῶν ἐλεύθερων πολιτῶν. Στό περιθώριο τῆς ὑποτίμησης καί τῆς περιφρόνησης τοῦ πλήθους τῶν δούλων, πού ἐπωμίζονταν τό σκληρό μόχθο, ἀλλ' ὅχι καί τή στοιχειώδη τιμή τῆς ἰσότητας καί τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλεύθερης συμμετοχῆς στήν κερδοφορία τοῦ πολιτισμοῦ.

Μέσα σ' αὐτό τό ζοφερό κλίμα τῶν ἀπάνθρωπων διακρίσεων καί μέ τή φόρτιση αὐτῆς τῆς ἀπογοητευτικῆς ἐμπειρίας, ὁ τολμηρός ἀπόστολος καί ἀκούραστος μεταφορέας τοῦ Χριστιανικοῦ μηνύματος, ὁ Παῦλος, σαλπίζει πρὸς κάθε κατεύθυνση τήν ἀξία τῆς καθεμιᾶς ἀνθρώπινης ὑπαρξης καί

τήν ἀπόλυτη ἰσότητα ὅλων τῶν μελῶν τῆς μεγάλης οἰκογένειας, πού διακινούνται στήν οἰκουμένη καί πού διαχειρίζονται καί ἀπολαμβάνουν τόν ἀτίμητο πλοῦτο τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ-Πατέρα. Πόσες συνειδήσεις φώτισε τό κήρυγμα τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πόσες καρδιές θέρμανε καί πόσους ὀρίζοντες διεύρυνε, τό ἀνακαλύπτει κανείς καί τό χαίρεται, ὅταν σκύψει, μέ ἰδιαίτερη προσοχή, στά ἀποτυπώματα τῆς πολύμοχθης διαδρομῆς του.

Από τόν ἀνεξάντλητο πλοῦτο τῶν διδασκῶν του καί τῶν καρποφόρων προσπαθειῶν του, ἀνασύρω μιά ἐπιστολή του, τήν πιά σύντομη, πού ἔχει διασωθεῖ στόν κανόνα τῆς Καινῆς μας Διαθήκης. Καί τήν προσάγω, ὡς διεγερτικό σάλπισμα στίς ναρκωμένες συνειδήσεις τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα καί ὡς φωτισμένη χειραγωγή, ἀπό τήν παγωνιά τῶν ποικίλων διακρίσεων, στή ζεστασιά τῆς ἀδελφικῆς συνένωσης καί τῆς συστεγάσης στόν Οἶκο τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ο ἀπόστολος Παῦλος, φυλακισμένος στή Ρώμη, δέχεται τήν ἐπίσκεψη κάποιου δραπετή δούλου, πού βρισκόταν ἐνταγμένος στό ὑπηρετικό προσωπικό ἑνός διακεκριμένου μέλους τῆς Ἐκκλησίας τῶν Κολοσσῶν, τοῦ Φιλήμονα, ἀδελφικοῦ φίλου καί συνεργοῦ τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ποιός ἄνεμος ἐπαναστατικῆς ἐξέγερσης ἀπομάκρυνε τό δοῦλο Ὀνήσιμο ἀπό τό περιβάλλον τοῦ ἀφεντικοῦ του, δέν μᾶς εἶναι γνωστό. Ἐκεῖνο, πού ξέρουμε, γιατί ἀποτελεῖ τό περιεχόμενο καί τό κύριο μήνυμα τῆς Παύλειας ἐπιστολῆς, εἶναι, ὅτι κοντά στόν ἀπόστολο, ὁ δραπετής δοῦλος διδάχτηκε καί βίωσε τήν Πατρική, Θεϊκή ἀγάπη, ἄνοιξε τίς πύλες τῆς ψυχῆς του στήν ἀλήθεια καί προσμέτρησε τήν ἀξία τῆς ἀδελφωσύνης. Τότε, ὁ μέγας του ἀδελφός καί δάσκαλος, ὁ φυλακισμένος Ἀπόστολος τοῦ Σταυρωμένου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ βάζει στό χέρι μιά θερμή, συστατική ἐπιστολή, πού τήν ἀπευθύνει στό ἀφεντικό του, στόν Φιλήμονα καί τόν στέλνει πίσω, ὅχι πιά ὡς δοῦλο, ἀλλ' ὡς ἀδελφό ἀγαπητό.

Γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό Φιλήμονα: Ἄν καί ἔχω κάθε δικαίωμα νά σοῦ μιλήσω αὐστηρά καί νά σοῦ ἐπιβαλῶ αὐτό, πού εἶναι χρέος σου, «διά τήν ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ» (φορτισμένος μέ ἀγάπη στό πρόσωπό σου, ἀποφεύγω τόν τραχύ, ἐπιτακτικό λόγο καί περιορίζομαι στήν παράκληση). Εἶμαι πρεσβύτης. Εἶμαι καί δέσμιος, γιατί λατρεύω καί ὑπηρετῶ τόν Ἰησοῦ Χριστό. Σ' αὐτή τή φάση τῆς ζωῆς μου καί μέσα στήν καταγίδα τῆς μεγάλης μου περιπέτειας, σοῦ γράφω καί σέ ἱκετεύω «περί τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μου, Ὀνήσιμον, τόν ποτέ σοι ἄχρηστον, νῦν δέ σοί καί ἐμοί εὐχρηστον». Σύ δέξου τον, μέ ἀγάπη καί ἐμπιστοσύνη. Εἶναι τό παιδί μου. Εἶναι τό θησαύρισμα τῆς καρδιάς μου. Καί πιστεύω, ὅτι χωρίστηκε

γιά λίγο από τό περιβάλλον σου, γιά νά ξαναγυρίσει πίσω γεμᾶτος φῶς Χριστοῦ καί γεμᾶτος εὐγνωμοσύνη, γιά νά τόν ἔχεις κοντά σου αἰώνια καί σέ τούτη τή ζωή καί στήν ἀτέλειωτη Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Αὐτά ἔγραψε ὁ Ἀπόστολος, ὁ φορέας τῆς Ἀγάπης καί τῆς Ἀλήθειας. Κι ὁ μαθητής Φιλήμονας, ἔσταξε ἓνα δάκρυ ἀγάπης καί συμπόνιας, ἀγκάλιασε τόν πρὶν δοῦλο του καί τόν θρόνιασε στήν καρδιά του. Τό κατάστιχο, μέ τίς ἀπείθαρχες συμπεριφορές τοῦ δούλου, μέ τά πικρά λόγια καί μέ τίς κρυφές λαθροχειρίες, ἀφανίστηκε. Ἡ ψυχική ἀπόσταση, πού τήν ὀριοθετοῦσε καί τήν ἐπέβαλλε τό κοινωνικό status τῆς ἐποχῆς, μειώθηκε ἢ μᾶλλον ἔσβησε. Ὁ πτεσινός δοῦλος ἔγινε ἀδελφός καί ἀγαπημένο παιδί. Μέλος τῆς ἐκκλησιαστικῆς Σύναξης, πού τή συγκροτεῖ ἡ χαρισματική Οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ. Καί μέλος τῆς μικρῆς οἰκογένειας, πού ἀναφερόταν, μέ ἀδιατάρακτη ἐμπιστοσύνη, στήν εὐγένεια, στό ἐνδιαφέρον καί στόν ἀγαπητικό πλοῦτο τῆς καρδιάς τοῦ Φιλήμονα.

Οποῖος ἀνοίξει τό «Συναξάριο» τῆς Ἐκκλησίας μας, τό Ἀγιολόγιο, πού ἱστορεῖ τοὺς βίους τῶν ἁγίων, τόν ἐσώτερο πλοῦτο τῶν ἐξαγιασμένων ὑπάρξεων τους καί τήν ἀτίμητη προσφορά τους στήν ἀνθρώπινη οἰκογένεια, θά συναντήσῃ, στίς 15 Φεβρουαρίου τούτη τήν ἀναγραφή: «Ἀθλησις τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ὁνησίμου, μαθητοῦ τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Παύλου. Οὗτος οἰκέτης ὑπῆρχε Φιλήμονος ἀνδρός Ρωμαίου, πρὸς ὃν γράφει ὁ ἅγιος Παῦλος ὁ ἀπόστολος. Ὁ μαθητευθείς Ὁνήσιμος καί διακονήσας καί μετὰ τήν αὐτοῦ τελείωσιν (τοῦ Φιλήμονα) συλληφθείς προσήχθη Τερτύλλῳ τῷ τῆς Ρώμης ἐπάρχῳ καί παρ' αὐτοῦ ἐν Ποτιόλοις ἐκπέμπεται, ἔνθα παραγενόμενος ὁ Τέρτυλλος τόν Ὁνήσιμον ἐπιμένοντα τῇ εἰς Χριστόν πίστει, πρῶτον μὲν ράβδοις τύπτει σφοδρῶς, εἶτα τά σκέλη καταθραύει καί τῆς προσκαίρου ζωῆς μεθιστᾷ». Ἡ Ἐκκλησία ἀνύψωσε τό Ρωμαῖο δοῦλο στήν τιμὴ τοῦ μέλους Της καί παιδιοῦ Της. Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς αὐτοκρατορίας τόν ἀποσπάει ἀπὸ τήν ἱερή «κοινωνία» τῆς ἀγάπης, τοῦ σπάει τά πόδια καί τόν παραδίνει στό θάνατο.

Η τραγικότητα τοῦ Ρωμαϊκοῦ αἵωνα, ἐνισχυμένη μέ τή φόρτιση καί τήν ἐπιθετικότητα τῆς ἀθεϊστικῆς φάλαγγας, ἐκβαρβάρισε τή σύγχρονη γενιά μας. Ἀπομόνωνσε, στό βαθύ ντουλάπι, τήν ἐξαγιασμένη παράδοση. Πάγωσε τήν ἀγάπη. Ἐλυσε τοὺς ἀνθρώπινους δεσμούς. Τροφοδότησε, μέ μύθους καί με ἀγοραῖες διαφημίσεις τήν ἐγωπάθεια καί τήν ἐσωστρέφεια. Μετάπλασσε τήν «κοινωνία» τῶν ὑπάρξεων σέ «μάζα» κατάλληλη γιά ἐμπορική καί πολιτική ἐκμετάλλευση. Γυρίσαμε στό «*homo homini lupus*». Καί, γιά τήν ὥρα, τό δρομολόγιό μας εἶναι ἀνεπίστροφο.

Ἡ εἰσήγησις τοῦ «πραξικοπηματία»

ἐλὼ νὰ συλλυπηθῶ τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο καί, παράλληλα, νὰ τόν συγχαρῶ.

Θέλω νὰ τόν συλλυπηθῶ, γιά τήν ἀήθη καί κατά παράβαση τῆς Κανονικῆς καί Ἑννομης τάξεως, πρωτοβουλία του-ἥ μᾶλλον, τήν τόλμη του-νὰ ἀναθέσει, προνομιακά καί χωρίς τό σύμφηφο τῶν μελῶν τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, στόν πραξικοπηματία τοῦ 1994 Μητροπολίτη Ζακύνθου Χρυσόστομο, τόν κυρίως ἔνοχο, γιά ὅσα συνέβηκαν τότε στήν Ἀττική καί στή Λάρισα, τό δικαίωμα καί τήν εὐθύνη νὰ παρουσιάσει εἰσήγησι, ἐνώπιον τῆς Ὀλομέλειας τῆς Ἱεραρχίας, γιά τήν ἄρση ἢ τή μή ἄρση τοῦ ἀνυπόστατου ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας.

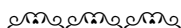
Καί θέλω νὰ τόν συγχαρῶ, γιά τήν ἐμπνευση, πού εἶχε, νὰ παραδώσει στούς ὑπεύθυνους γιά τήν ἐκδοσι τοῦ ἐπίσημου δημοσιογραφικοῦ Ὁργάνου τῆς Ἐκ-

κλησίας τῆς Ἑλλάδος, τοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησία», τά χειρόγραφα τοῦ διασκεδαστικοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς θεολογικῆς καί ἐκκλησιολογικῆς του ἀμάθειας καί ἀποκρουστικοῦ, ἐξ αἰτίας τῆς στρεβλῆς παρουσίας καί ἐρμηνείας γεγονότων καί λόγων, πρὸς δημοσίευση καί εὐρύτερη γνωστοποίηση.

Ἄν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος δέν εἶχε τήν ἐμπνευση νὰ ἐμφανίσει σέ δημόσια κρίση τά ὅσα ἔγραψε στήν εἰσήγησή του καί διάβασε στή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας ὁ ἐν πολλοῖς σύμψυχος φίλος του, τά χαρτιά του θά περνοῦσαν-σάν μέ φέρετρο-σέ κάποιο ντοσιέ καί θά θάβονταν στό σκοτεινὸ Συνοδικὸ ἀρχεῖο. Τώρα, δημοσιευμένα ἐπίσημα, θά φτερουγίσουν πρὸς κάθε κατεύθυνση. Θά διαβαστοῦν καί θά σχολιαστοῦν. Θά ἀξιοποιηθοῦν ἀπὸ τόν ὁποιοδήποτε σημερινό ἀναγνώστη καί ἀπὸ τό μελλοντικὸ ἱστορικὸ ἐρευνητή, πού θά ἐπι-

δοθεῖ στήν ἱστορήση καί στήν ἀποτίμηση τῶν σημερινῶν, παρακμιακῶν ἐκκλησιαστικῶν διαπλοκῶν καί τῆς ἀπαξιωτικῆς φήμης τῶν προδοτῶν τοῦ ἐπισκοπικοῦ ἥθους καί τῆς Κανονικῆς, ἐκκλησιαστικῆς τάξης.

Δικαιωματικά, ὡς ὁ ἀχθοφόρος τῶν συνεπειῶν τῆς βάρβαρης ἐξόρμησης τοῦ ἄλλοτε Δωδώνης καί νῦν Ζακύνθου Χρυσόστομου γιά τήν ἀρπαγή τῆς Μητρόπολης Ἀττικῆς, θά τολμήσω μιά πρώτη ἐκτίμηση τοῦ ἀργοπορημένου καί ὑποπτοῦ ἐνδιαφέροντός του γιά τήν ἄρση τοῦ ἐπιτιμίου καί τή «δηθεν» ἐπίλυση τῆς ἐμπλοκῆς καί ἀποκατάσταση τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐνότητας τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος.

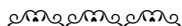

1. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος διαπραγματεύτηκε τήν προσωπική του ἀξιοπρέπεια κατά τή στιγμή, πού ἐμπιστευόταν στόν Ζακύνθου τήν ἀρμοδιότητα καί τήν εὐθύνη, νά εἰσηγηθεῖ στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τή διαδικασία ἄρσης τοῦ «ἐπιτιμίου». Γνώστης τῶν σχεδιασμῶν καί τῶν ἀγώνων τοῦ στενοῦ φίλου του Ζακύνθου Χρυσόστομου, κατά τό 1994, πού ἂν δέν ἀντιμετωπίζονταν δυναμικά ἀπό μεγάλη μερίδα τῆς Ἱεραρχίας (στήν ὁποία μετεῖχε καί ὁ τότε Θηβῶν Ἱερώνυμος),

θά ἔφερναν τόν Χρυσόστομο στήν Ἱερά Μητρόπολη Ἀττικῆς καί, ἀπό κεῖ, στό θρόνο τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, εἶχε στά χέρια του ὅλα τά πειστήρια, πού κυριολεκτικά κραύγαζαν, ὅτι ὁ φίλος του δέ διέθετε τό ἀπαραίτητο «τεκμήριο τῆς ἀμεροληψίας». Καί-σύμφωνα μέ τή νομολογία τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν ἐκκλησιαστικῶν Νόμων-δέν ἦταν ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος νά δρομολογήσει τή διορθωτική ἐξέλιξη τῆς κατάστασης, πού ἐδημιούργησε τότε, μέ τίς ραδιουργίες του καί μέ τίς παρεμβάσεις του στήν πολιτική καί στή δικαστική ἐξουσία. Σβήνοντας ὅλα αὐτά καί ἀνεβάζοντας στό βῆμα τοῦ εἰσηγητῆ τό δράστη τῆς μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς περιπέτειας, πρόδωσε τήν ἀρχιεπισκοπική του ἀξιοπρέπεια καί αὐτοαποκαλύφθηκε ὡς συνεταῖρος στή σκοτεινή διαχείριση τοῦ χρόνιου προβλήματος.

Ἀλλά καί ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ἂν εἶχε σεβασμό στό ὕψος τοῦ ἀξίωμα, θά πρόβαλλε κοφτή καί δυναμική τήν ἄρνηση. Δέ θά δεχόταν-ἔστω καί ἂν πιεζόταν-νά ἐμφανιστεῖ μπροστά στήν ὁλομέλεια τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, πού διατηροῦσε νωπές τίς φιλοδοξίες του καί τίς ὑπόγειες διακινήσεις του καί νά ὑποδυθεῖ τό ρόλο τοῦ εὐσυνείδητου, τοῦ μεγαλόκαρδου καί τοῦ εἰρηνοποιοῦ.

Μέ θάρρος θά παραχωροῦσε τήν ἔδρα σέ ἀποστασιοποιημένο κριτή, γιά νά λειτουργήσῃ ἐντιμα καί ἀπό καθέδρα ἀμεροληψίας καί ἀντικειμενικῆς μελέτης καί κατάστροφης τοῦ πίνακα τῶν προτάσεων του.

2. Ὁ εἰσηγητής Ζακύνθου, ἀνεβαίνοντας στό Συνοδικό βῆμα, ἐξέφρασε, μεγαλοπρεπῶς, τόν πόνο του γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς ἐνότητος τοῦ Ἱεροῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. «*Ἀπό πολλοῦ καιροῦ μέ ἀπασχολεῖ τό θέμα τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ ἔλλειψίς της ἀποτελεῖ χρονίαν ἀσθένειαν, ἡ ὁποία προῆλθεν ἐκ σκοπιμότητος, μικρότητος καί παθῶν κατατρώγουσα τό Σῶμα Της, κυρίως δέ καί βασικῶς τά μέλη αὐτοῦ τοῦ Σώματος, γιά τά ὁποῖα ὁ Κύριος Ἰησοῦς παραγγέλλει τό "οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς"* (Ματθ. 5, 16).

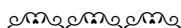
Στήν παράγραφο αὕτη ὁ εἰσηγητής χαρακτηρίζει χρόνια τήν ἀρρώστια τῆς διχόνοιας. Καί προσυπογράφει, ὅτι αὕτη προῆλθε ἀπό τά μικρόβια τῆς σκοπιμότητος, τῆς μικρότητος καί τῶν παθῶν (ποιῶν παθῶν ἄραγε;). Ὡστόσο, γιά τή χρόνια αὕτη ἀρ-

ρώστια δέ βρίσκει κανέναν ὑπεύθυνο μέσα στήν αἴθουσα τῆς Συνοδικῆς Συνέλευσης, γιά νά τόν παρακινήσῃ σέ μετάνοια. Ἀλλά, οὔτε καί τόν ἑαυτό του φορτίζει μέ εὐθύνες, γιά τά πολλά, πού ἀκούγονται καί γιά τίς πλεκτάνες τοῦ 1994, πού στόχευαν, σέ πρῶτο πλάνο, στήν κατακυρίευση τῆς Μητρόπολης Ἀττικῆς καί, σέ δεύτερο πλάνο, στήν κατάκτηση τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν. Δέν εἶπε μιά λέξη αὐτοκριτικῆς καί αὐτομεμψίας. Δέν κατάθεσε ὑπόσχεση, πῶς θά θέσει «θεμέλιο μετανοίας», ὅτι θά εὐθυγραμμιστεῖ στήν ποιότητα βίου, πού μᾶς ἄφησαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καί ὅτι θά ὑφάνει τήν ἐπισκοπική του δράση μέ στιμόνι καί ὑφάδι τούς Ἱερούς Κανόνες, πού ἀποτελοῦν τό δεσμευτικό, Ἱεροκανονικό πλαίσιο τῶν Συνοδικῶν καί τῶν Ἐπισκοπικῶν πράξεων.

Ὅλα αὐτά τά τράβηκε στήν ἄκρη. Καί ἔδειξε νά φορτώνει τίς εὐθύνες ἀποκλειστικά καί μόνο στόν Ἀττικῆς Νικόδημο, πού γιά τριανταεπτά ὁλόκληρα χρόνια τόν ἔχουν σπρώξει, μέ πράξεις αὐθαιρεσίας καί βίας, ἔξω ἀπό τό γήπεδο τῆς διοικητικῆς εὐθύνης καί, γιά τό λόγο αὐτό, δέν μπορεῖ νά λογιστεῖ καί νά ἐπιτιμηθεῖ ὡς αὐτουργός, μήτε ὡς συναυτουργός στίς πολλαπλές σκοπιμότητες καί στίς μικρότητες καί στά

πάθη, πού κατατρώγουν τό ἐκκλησιαστικό Σῶμα.

Ἦδειξε νά πιστεύει καί νά εἰσηγεῖται, ὅτι πρέπει νά καμφθεῖ ὁ Νικόδημος, νά προσυπογράψει τίς παλιές αὐθαίρετες καί ἀντικανονικές καί παράνομες πράξεις τῆς καταδίκης του καί ἐξουθένωσής του καί νά ἀποδεχτεῖ τήν πράξη τῆς ἄρσης ὡς ἐπανεγγραφή τῆς ποινῆς μέ νέα μορφή. Ὡς ἰσόβια στέρηση τῶν Ἐπισκοπικῶν του δικαιωμάτων. Νά περάσει στό ἀρχεῖο ὁ νέος, διφυής, μαῦρος φάκελλος, μέ τό ἱστορικό τῆς πλασματικῆς ἄρσης τῆς παλιᾶς ἀνύπαρκτης ποινῆς καί τῆς ἐπιβολῆς τῆς καινούργιας, τῆς ἰσόβιας καταδίκης του. Αὐτή ἡ μεταφόρτιση-κατά τόν Ζακύνθου θά ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τήν ἀποφόρτιση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπό τά βάρη καί τίς εὐθύνες καί τήν ἀποκατάσταση τῆς ποινῆς ἐνότητάς Της. Ὅποτε, «θά περάσουν ὅλοι καλά καί οἱ δεσποτάδες καλύτερα».

3. Παρακάτω, ὁ εἰσηγητής βρίσκει τό θάρος νά φορτώσει τίς πολλές εὐθύνες γιά τή διαταραχή τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος-σέ ποιόν ἄλλο;-στόν Ἀττικῆς Νικόδημο. Ἀναφέρεται σέ μιά συνάντηση, πού εἶχα ἐγώ προσωπικά, μέ τόν τότε Ἀρχιεπίσκοπο Σερα-

φεῖμ. Καί, πρὸς ἐνημέρωση τῶν Συνοδικῶν ἀκροατῶν του, γράφει: «Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος διαβεβαιοῦ τόν Νικόδημον ὅτι τόν ἀπασχολεῖ τό θέμα καί τόν προτρέπει νά μὴν ἐνεργήσῃ πράξεις, αἱ ὁποῖαι θά ἐδυσκόλευον αὐτόν εἰς τὰς σκέψεις του, ἅτινας θά κατέθετε ἐνώπιον τῆς ἐκτάκτως συγκαλουμένης Δ.Ι.Σ. διά τήν ἐπομένην Τρίτην 13ην Ἰουλίου 1993».

Καί, στή συνέχεια, ὑφαίνει τήν ὑποτιθέμενη δική μου ἐνοχή: «Ὁ Νικόδημος ἀξιοῦ τήν ὑπογραφήν κοινοῦ ἀνακοινωθέντος, ὅτι ὑπῆρξε ταύτισις ἀπόψεων. Ὁ γέροντας, μέ τήν ἀπλοϊκὴν του εἰλικρίνειάν του, ἀρνεῖται λέγων: «Ἄκου ρέ Θεσσαλέ, σοῦ λέγω, ὅτι μέ ἀπασχολεῖ τό θέμα σου. Μή μοῦ τό χαλᾶς, γιατί ἐσύ εἶσαι μόνος, ἐνῶ ἐγώ ἔχω ἄλλα δώδεκα θηρία».

Αὐτά γράφει ὁ Ζακύνθου, γιά νά ἀπαλλάξει τόν Ἀρχιεπίσκοπο Σεραφεῖμ ἀπό κάθε εὐθύνη καί νά ἐνοχοποιήσῃ ἐμένα.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι οἱ ἀναγνώστες μου θά διακρίνουν στήν πλοκή αὐτῆς τῆς συζήτησης καί στήν ἀσάφεια τῶν μετρημένων λόγων τοῦ μακαριστοῦ Σεραφεῖμ, τήν κρυμμένη σκοπιμότητα. Ἐγώ εἶχα τήν πληροφορία ἀπό ἔγκυρες πηγές καί τήν ἐμπειρία, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεδίωκε νά κερδίσει χρονικά ὅρια, γιά νά προλάβῃ νά δημιουργήσῃ τετελεσμένα

γεγονότα, τὰ ὅποια θὰ ἀπέκλειαν τὴ λύση τοῦ προβλήματος.

Τοῦ πρότεινα, σέ πρῶτο πλάνο, πρὶν ἀπὸ τὴν κηδεῖα τοῦ Δωροθέου, νὰ καταλήξουμε σέ μιά συμφωνία καὶ τὴ συμφωνία αὐτὴ νὰ τὴν γνωστοποιήσουμε στὸ ἀνήσυχο ἐκκλησιαστικὸ πλήρωμα μέ μιά γραπτὴ ἀνακοίνωση καὶ μέ τὴν κοινὴ παρουσία μας στὴν κηδεῖα. Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε. Ζητοῦσε μόνο, νὰ μὴν κάνω καμμιά ἐνέργεια, ἀλλὰ δὲν ἔδινε ἐνημέρωση γιὰ τὰ σχέδιά του.

Ἐκεῖνο, πού ἔκανε τὸν Σεραφεὶμ νὰ φοβᾶται καὶ νὰ ἀνησυχεῖ, ἦταν ἡ πλατεῖα γκάμα τῶν ἀποφάσεων τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Δικαστηρίου, τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πού ἐδικαίωναν τοὺς Μητροπολίτες καὶ πού ὑποχρέωναν τὸν Σεραφεὶμ καὶ ὅλη τὴ Σύνοδο, νὰ τοὺς ἀποκαταστήσουν στὶς ἔδρες τους. Ἀτραπὸς διαφυγῆς δὲν ὑπῆρχε. Καὶ ἡ ὁμάδα, ἡ πρόξενος τῆς ἀνωμαλίας, βρισκόταν σέ ἀτέρμονη διαβούλευση καὶ σέ ἐπιφυλακὴ, μὴ τυχόν καὶ σπάσει τό σκληρὸ μέτωπο. Μέλος αὐτῆς τῆς ὁμάδας καὶ ὁ τότε τιτουλάριος Μητροπολίτης Δωδώνης Χρυσόστομος, πού εἶχε ἐξασφαλίσει τό χρίσμα καὶ τὴν ἀρχιεπισκοπικὴ συγκατάθεση, γιὰ τὴ μεταστέγασή του στὴ Μητρόπολη τῆς Ἀττικῆς. Ὁ φόβος αὐτός ἐξηγοῦσε τίς κινήσεις καὶ τὴν ἐπι-

χειρηματολογία τοῦ Σεραφεὶμ.

Ἕνα πρόσθετο, μεταγενέστερο, ντοκουμέντο αὐτοῦ τοῦ σχεδιασμοῦ ἦταν ἡ προσφώνηση ἢ μᾶλλον ὁ στεναγμός, πού κατάθεσε, ἀργότερα, ὁ Σεραφεὶμ μπροστά στὴν Ὀλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας, μετὰ τὴν ἐκλογή τοῦ Δωδώνης σέ Μητροπολίτη Ζακύνθου: «*Σεβασμιώτατε ἐψηφισμένε ἅγιε Ζακύνθου κ. Χρυσόστομε, ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σᾶς πρότεινα διὰ τὴν Ἱεράν Μητρόπολιν Ἀττικῆς εἰς τὴν ὁποῖαν ἐπὶ ἀρκετὸν διάστημα διηκονήσατε καὶ κατορθώσατε πολλά, ὥστε νὰ ἔχετε τὴν ἀγάπην τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ αὐτῆς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἄλλως ὅμως ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Θεῷ...*».

Μέ ὅσα γράφει στὴν εἰσήγησή του ὁ κ. Χρυσόστομος, ἀποτυπώνει, ὄχι τόσο τὴ δική μου ἀντίσταση, πού θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀναμενόμενη, μετὰ τίς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ὅσο τὴ δική του, ἀθεράπευτη θλίψη, πού δὲν κατάφερε, ἴσαμε τώρα, νὰ τὴν ξεπεράσει.

4. Συνεχίζοντας, θὰ μεταφέρω ἓνα κομμάτι τῆς εἰσηγήσεως τοῦ Ζακύνθου Χρυσόστομου, πού διασκορπίζει μερικά ροδοπέταλα καὶ ἀνεμίζει πολλὰ ἀγκάθια. Δείχνει νὰ εἰσηγεῖται τὴ θεραπεία τῆς χρόνιας Ἱεροκανονικῆς ἐκτρο-

πής και προβάλλει ως λύση, αντί της χρεωστικής επανένταξης όλων μας στην άγιοπνευματική δεοντολογία, την άνορθόγραφη δικαίωση των πραξικοπηματιών και των-έν διαδοχῇ-διαχειριστῶν και έκμεταλλευτῶν τῆς άνωμαλίας.

Διαβάζουμε, έκπληττόμαστε και διερωτώμαστε:

«Τό τιθέμενον σήμερον ζήτημα εἶναι, κατά τήν γνώμην μου, εἰάν πρέπει, μετά πάροδον 16 ἐτῶν ἀπό τῆς ἐπιβολῆς τοῦ ἐπιτιμίου, νά ἐξέλθωμεν ώριμότεροι ἀπό μίαν ὄντως ὁδυνηράν περιπέτειαν, δίδοντες λύσιν πνευματικήν. Δέν ὁμιλῶ διά τά γεγονότα, τά ὅποια ὑπεχρέωσαν τήν Ἱεράν Σύνοδον εἰς τήν θεραπευτικήν ἐπιβολήν τοῦ ἐπιτιμίου. Ὅμιλῶ διά τήν ψυχικήν μας στάσιν ἔναντι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Νικοδήμου. Ὅσον πονεμένοι καί ἂν εἴμεθα διά τά γεγονότα ἐκεῖνα, ἄς φερθῶμεν αὐτῷ σήμερον οὕτως ὥστε νά αἰσθανθῇ ὅτι δέν μᾶς διακατέχει ἰδεολογικός θυμός, οὔτε αἴσθημα ἀντισταθείας, ἀλλά ἡ ἀγάπη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Αὐτό τό λέγω τρόπον τινά δικαιοματικῶς, διότι ἐδέχθην «τσουνάμι» ὕβρεων καί συκοφαντικῶν ἐπιθέσεων ἐκ μέρους δῆθεν φίλων τοῦ Σεβασμιωτάτου. Ἡ ἀγάπη ὅμως ἀναγεννᾷ καί πρέπει νά τήν διασώσωμεν. Ὑπερβαίνοντες διά τῆς ἀγάπης τήν λογικήν τοῦ

ἀνεφίκτου τῆς ἄρσεως τοῦ ἐπιτιμίου, χορηγοῦμεν ἀντίδοτον ἰσχυρότατον κατά τῆς θρησκευτικῆς ἰδεολογικῆς τρομοκρατίας, τῆς ἐκδηλουμένης πεισματικῶς ἐκ μέρους δῆθεν φίλων τοῦ Σεβασμιωτάτου, ἐνίστε καί ὑπό τοῦ ἰδίου. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐγράφησαν καί γράφονται ἕως τῆς σήμερον ὕβριστικά, συκοφαντικά καί δυσφημιστικά σχόλια τόσον ἐναντίον Ἱεραρχῶν, ὅσον καί ἐναντίον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ὡστόσο, ἡ δικαίωσις τῶν θυμάτων αὐτῆς τῆς ἰδεολογικῆς τρομοκρατίας περνᾷ ἀπό τήν ἀγάπην διά τῆς οἰκονομίας...».

Ὁ εἰσηγητής, στό τμήμα αὐτό τῆς δημηγορίας του δηλώνει, ὅτι ἀποφεύγει νά ὁμιλήσει «διά τά γεγονότα, τά ὅποια ὑπεχρέωσαν τήν Ἱεράν Σύνοδον εἰς τήν θεραπευτικήν ἐπιβολήν τοῦ ἐπιτιμίου». Καί προσπαθεῖ νά ἀνεύρη πνευματική(!!!) διέξοδο, πού νά ἐξιλεώνει, φαινομενικά, τοὺς δράστες τῆς άνωμαλίας, ἀλλά καί νά μὴν ἀποκαθιστᾷ τήν Κανονική Τάξη καί νά μὴν ἐπαναφέρει στά ποιμαντικά του καθήκοντα τό θύμα τῆς ἀπαράδεκτης αὐθαιρεσίας.

Ἄν ἡ δική μου συμπεριφορά ἦταν παραβατική καί καταλυτική τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξης, γιατί οἱ συγκροτοῦντες, τότε, τήν Ἱερά Σύνοδο, δέν μέ παρέπεμψαν στό Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριον;

Γιατί δέν διέταξαν ἀνακρίσεις; Γιατί δέν μέ κάλεσαν νά ἀπολογηθῶ; Γιατί δέν προσδιόρισαν, μέ ἀκρίβεια καί μέ εὐσυνειδησία τήν ἐνοχή μου; Γιατί δέν ἔθεσαν τίς ἀπόψεις τους καί τίς κρίσεις τους σέ ψηφοφορία; Γιατί δέν κατέγραψαν στήν ἀπόφασή τους τίς παραβάσεις μου καί τούς Ἱερούς Κανόνες, πού ὑποτίθεται, ὅτι παραβίασα;

Ἐπί τριανταεπτὰ ὁλόκληρα χρόνια μέ καταδικάζουν καί μέ ξανακαταδικάζουν, χωρίς ποτέ νά μέ ἐγκαλέσουν-ὅπως εἶχαν δικαίωμα καί ὑποχρέωση-καί νά δρομολογήσουν ὑπεύθυνη καί ἀξιοπρεπή δίκη. Καί τώρα, ὅστερα ἀπό ὅλη αὐτή τήν ἐκβαρβαρισμένη πρακτική καί τήν προδοσία τῶν Ἐπισκοπικῶν ὄρκων, τολμάει ὁ εἰσηγητής νά ἀναφέρεται «στά γεγονότα (ποιά γεγονότα;), τά ὁποῖα ὑποχρέωσαν τήν Ἱερά Σύνοδο εἰς τήν θεραπευτικήν ἐπιβολήν τοῦ ἐπιτιμίου».

Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Οὔτε Θεό φοβοῦνται, οὔτε ἄνθρωπο ἐντρέπονται; Ἀναγκάστηκε ἡ Ἱερά Σύνοδος νά ἐπιβάλλει τό ἐπιτίμιο, χωρίς νά ἀναγκαστεῖ νά κάνει ἀνακρίσεις καί νά συνεδριάσει ὡς ἀρμόδιο Ἐκκλησιαστικό Δικαστήριο;

5. Τό ἐπόμενο ἀπόσπασμα,

πού προτίθεται νά σᾶς παρουσιάσω, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ θά σᾶς διασκεδάσει ἢ θά σᾶς ἐξοργίσει. Πρίν, ὅμως, τό ξεδιπλώσω μπροστά σας, θεωρῶ ὑποχρέωσή μου νά σᾶς κάνω μιὰ ἐνημερωτική εἰσαγωγή.

Τό καλοκαίρι τοῦ 2009 εἶχα δημοσιεύσει σειρά ἄρθρων στό δελτίο, πού κρατᾶτε στά χέρια σας, ἀναπτύσσοντας τή σύγχρονη παθογένεια τῶν δυό Ἀνώτατων διοικητικῶν Ὁργάνων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Καί, καταλήγοντας, εἶχα ὑπομνήσει στούς ἀδελφούς συλλειτουργοῦς μου καί στόν ἑαυτό μου τίς βαρύτατες εὐθύνες γιά τόν ἀκράτητο διοικητικό ἐκτροχιασμό καί τό χρέος μας νά ἐπαναφέρουμε τά χαρακτηριστικά Συνοδικά Ὁργανα στήν τροχιά τῆς καθαρότητας, τῆς Πατερικῆς ἀξιοπρέπειας καί τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης.

Αὐτή τήν τελευταία παράγραφο τῆς ἔμπονης ὑπόμνησής μου τήν ἐκμεταλλεύτηκε ὁ «μή Σοφός» καί «μή Συνετός» Μητροπολίτης-εἰσηγητής καί τήν ἐρμήνευσε κατὰ τήν ἔμπνευσή του καί κατὰ τήν εὐτελή σκοπιμότητά του.

Σᾶς μεταφέρω τό χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα:

«Ἦδη ὁ Σεβασμιώτατος ἅγιος τήν ὀγδοὴν δεκαετίαν τῆς ἡλικίας

του καί προσφάτως, εἰς τό ὑπ' ἀριθ. 258-259 τεύχος τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένου περιοδικοῦ "Ελεύθερη Πληροφόρηση" ἐξεδήλωσεν ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς τὴν μετάνοιά του, γράφων: "Ἀγαπητοὶ συνιεράρχες... θὰ μιλήσω ὁμως μέ θάρρος σέ σᾶς τοὺς ἀδελφούς μου γιὰ νὰ μετᾶσχω στήν κοινὴ ἔκφραση τῆς μετανόιας καὶ στήν κοινὴ κατάθεση ὁδύνης. Γιὰ νὰ σκύψω μαζί σας καὶ νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἐμεῖς, πού κληθήκαμε νὰ μεταφέρουμε στήν εὐχαριστιακὴ μας κοινότητα, στή συναγμένη Ἐκκλησία, τὴ "συγγνώμη" τοῦ Σταυροῦ καὶ τὴν "Καينὴ κτίση" τῆς Πεντηκοστῆς, αὐτομολοῦμε καθημερινὰ στό σκοτάδι τῆς ἀλλοτρίωσης καὶ γινόμαστε προμηθευτὲς σκανδάλων στοὺς πυροδοτικούς μηχανισμούς τῶν δηλωμένων ἐχθρῶν τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ... Θὰ χρειαστεῖ νὰ καταθέσουμε τὸν ὀβολό τῆς μετάνοιας καὶ τὸν ἰδρώτα τῆς ἄσκησης, γιὰ νὰ ξαλαφρώσουμε τὴν ψυχὴ μας ἀπὸ τίς ἐνοχές, νὰ τὴ γεμίσουμε μέ τὴν θεία Χάρη καὶ μετὰ νὰ ἐκφραστοῦμε μέ τὴν ἀποστολικὴ πληρότητα».

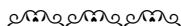
Καὶ συνεχίζει ὁ κ. Χρυσόστομος: «Μπορεῖ ὁ Σεβασμιώτατος Νικόδημος νὰ ἐκφράζεται ἐν προκειμένῳ εἰς πρῶτον πληθυντικόν πρόσωπον, ἀλλὰ δὲν ἐκφράζεται εἰς δεύτερον πληθυντικόν. Προφανῶς λέγει αὐτό τό ὅποϊον κατὰ βάθος αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ

ἐξαγορεύσῃ εἰς πρῶτον ἐνικόν πρόσωπον καὶ πιθανόν ἐμποδίζεται ὑπὸ δυστρόπων συμβούλων. Ἔχω τὴν γνώμην, ὅτι ἡ Ι.Σ.Ι. ἔχει τὴν δυνατότητα ἀποδοχῆς τῆς ἐξαγορεύσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου».

Θὰ μέ ἐξέπληττε ἡ παραπάνω διαλεκτικὴ καὶ ἐπιχειρηματολογία τοῦ κ. Χρυσόστομου, ἂν ἡ περιρρέουσα ἄποψη γιὰ τὴν ἐν γένει παιδεία του καὶ γιὰ τὴ συγγραφικὴ του ἀρτιότητα κυμαινόταν, ἔστω, σέ ἐπίπεδα μετριότητας. Ἀλλὰ ἡ φήμη, πού τὸν συνοδεύει δὲν αἰφνιδιάζεται καὶ δὲν ἠλεκτρίζεται, ὅταν μπροστά της συναντᾷ τὴν ἀμάθεια καὶ τὴν κακόβουλη στρέβλωση.

Ἐγὼ θεώρησα χρέος ὅλων μας, νὰ ἐπωμιστοῦμε τίς εὐθύνες καὶ τίς ἐνοχές, γιὰ τὴν προδοσίαν τῆς ἱερῆς ἀποστολῆς μας. Καὶ ἐκεῖνος, ἀναγνώρισε τό μερίδιον τῆς δικῆς μου εὐθύνης καὶ ἀπάλλαξε, θριαμβικὰ, τὴ μεγαλοπρεπὴ Σεβασμιότητά του.

Τεκμήριο καὶ αὐτό τῆς ἐποχῆς μας καὶ τοῦ ἀρχιερατικοῦ μας χώρου.

6. Ὅπωςδὴποτε θὰ ἔχετε τό ἐνδιαφέρον καὶ τὴν περιέργεια νὰ μάθετε τὴν τελικὴ πρόταση τοῦ Σεβσμιώτατου εἰσηγητῆ. Νὰ μετρήσετε τό σεβασμό του καὶ τὴν προσήλωσή του στοὺς Ἱερούς

Κανόνες καί στους Νόμους, πού ὀρκίστηκε ὅτι θά τούς τηρεῖ μέ πιστότητα καί μέ ἀφοσίωση. Νά ψαύσετε τόν παλμό τῆς ἀγάπης του. Νά νοιώσετε νά σᾶς περιλούει ἡ πνοή τῆς χαρισματικῆς του ἔμπνευσης.

Γιά νά σᾶς διευκολύνω στήν ἐνημέρωσή σας αὐτή, θά σᾶς παρουσιάσω ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τό καταληκτικό κομμάτι τῆς εἰσηγήσεώς του, πού συνοψίζει τήν πρότασή του.

«...Καί τώρα, σύν Θεῷ, εἰσηγοῦμαι τήν ὑπό ὅρους ἄρσιν τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας, τοῦ ἐπιβληθέντος κανονικῶς καί νομίμως εἰς τόν Σεβασμιώτατον κ. Νικόδημον, μέ τό ἐξῆς σκεπτικόν:

Ἐάν ἡ Ι.Σ.Ι. ἀποφασίσῃ τήν ἄρσιν τοῦ ἐπιτιμίου, αὕτη θά ἰσχύῃ ὄχι ἀναδρομικῶς οὔτε ἀπό σήμερον, ἀλλά ἀπό τήν ἡμέραν κατὰ τήν ὁποίαν ὁ Σεβασμιώτατος θά καταθέσῃ ἔγγραφον δηλώσιν εἰς τήν Δ.Ι.Σ., ὅτι ἀποδέχεται τόσον τό ἐπιτίμιον, ὅσον καί τήν ἄρσιν αὐτοῦ, ἀναλαμβάνων μόνον λειτουργικᾶς καί διδασκτικᾶς εὐθύνας καί ὄχι διοικητικᾶς. Λειτουργικᾶς καί διδασκτικᾶς πράξεις θά τελῇ κατόπιν ἀδείας τῆς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς.

Ἡ Ι.Σ.Ι. ἀπευθυνομένη πρός τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας θά γνωστοποιήσῃ, ὅτι δέν ἐπιθυμεῖ ὑποταγήν ἢ ἐξευτελιστικήν ταπείνωσιν

τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κ. Νικοδήμου. Ἀντιθέτως, τιμᾷ αὐτόν καί ἀναγνωρίζει τās διδασκτικᾶς καί συγγραφικᾶς του ἱκανότητάς. Ἐπιλύει δέ τό θέμα τοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας κατὰ τρόπον πνευματικόν, ἐν ἀγάπῃ, διά τῆς ὑπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων προβλεπομένης οἰκονομίας. Ἄλλωστε, ὁ χαρακτήρ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐπιτιμίου τῆς ἀκοινωνησίας εἶναι εὐχαριστιο-κεντρικός καί πνευματικός, ξένος πρὸς ποινάς τιμωρητικοῦ ἢ ἀνταποδοτικοῦ χαρακτήρος...

Ὁ ἐπίλογος τῆς παρουσίας συντόμου εἰσηγήσεώς μου θά εἶναι ἀπλός.

Διαβάζω ὀπισθεν τῶν γραφομένων εἰς τά τεύχη τοῦ περιοδικοῦ "Ελεύθερη Πληροφόρηση" τήν δυσχερῆ θέσιν εἰς τήν ὁποίαν ἔχει ὁ ἐκδίδων τό περιοδικό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Νικόδημος, ἐξωθούμενος ὑπό δῆθεν φίλων του εἰς τήν ρητορεύουσαν αὐταρέσκειαν τοῦ περιθωρίου.

Ἐρωτᾶται: Θά ἐγκαταλείψωμεν τόν γηραιόν Σεβασμιώτατον ἀδελφόν μας εἰς αὐτήν τήν κατάστασιν ἢ, ἐμμένοντες εἰς τό εὐχαριστιοκεντρικόν, πνευματικόν καί σωτηριολογικόν περιεχόμενον τῶν ἐπιτιμίων, θά προσφέρωμεν εἰς αὐτόν τήν εὐκαιρίαν, ὅπως, ὑπό ἐκκλησιολογικούς ὅρους, ἐπανέλθῃ εἰς τήν "βεβαίαν" καί ὄχι περιθω-

ριακήν τέλεσιν τῆς Θείας Εὐχαριστίας καί τῆς Χριστιανικῆς Διδασκαλίας».

Νομίζω, ὅτι δικαιούμαι νά διατυπώσω κάποιες ἀπορίες μου καί κάποια ἐρωτηματικά, πού δέν ἔχουν βρεῖ, ἴσαμε σήμερα, τήν καθαρή Ἱεροκανονική καί Νομοκανονική ἀπάντηση.

α) Ὁ εἰσηγητής Ζακύνθου Χρυσόστομος μέ ἐνοχοποιεῖ, μέ τή μομφή, ὅτι ἐξωθοῦμαι «ὑπό δῆθεν φίλων μου εἰς τήν ρητορεύουσιν αὐταρέσκεϊαν». Τοῦ δηλώνω κοφτά καί ἀποφασιστικά, ὅτι οἱ φίλοι μου οὐδέποτε ἐπιχείρησαν νά μέ ἐξωθήσουν σέ πράξεις παραβατικές τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας. Μέ περιβάλλουν μέ τήν ἀγάπη τους καί μέ τήν προσευχή τους, οὐδέποτε, ὅμως, μέ συστάσεις, πού ξεπερνοῦν τά ὅρια τῆς εὐπρέπειας καί τῆς πιστότητας στούς Ἱερούς μας Κανόνες.

Καί τόν ἐρωτῶ: Μήπως πιστεύει, πώς αὐτός θά μποροῦσε νά εἶναι ὁ εἰλικρινέστερος καί πιστότερος φίλος μου; Ἡ μήπως θεωρεῖ, ὅτι ἡ βάρβαρη ἐφόρμησή του ἐναντίον μου, κατά τό 1994, γιά νά καταλάβει ἐκεῖνος τή Μητρόπολη Ἀττικῆς, ἦταν ἐκδήλωση γνήσιας, ἀδελφικῆς φιλίας, θεμελιωμένης στίς διδασχές τοῦ Κυρίου μας καί στά ἀγνά βιώματα

τῶν ἁγίων Πατέρων μας;

Καί λίγη ντροπή δέ βλάπτει...

β) Διακρίνω τή «ρητορεύουσα αὐταρέσκεϊα» νά ξεχειλίζει ἀπό τίς παραγράφους τῆς τελικῆς του πρότασης καί νά μὴν ἀρωματίζει, ἀλλά νά καταβρωμίζει τή Συνοδική αἴθουσα καί ὁλόκληρη τήν παρεμβολή τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ κ. Χρυσόστομος εἰσηγεῖται «τὴν ὑπὸ ὅρους ἄρσιν τοῦ ἐπιμίου τῆς ἀκοινωνησίας, τοῦ ἐπιβληθέντος κανονικῶς καί νομίμως...».

Δέ βρῆκα, ὅμως, πουθενά στό κείμενο τῆς εἰσήγησής του τήν ἐπισήμανση, ποιοί εἶναι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καί ποιοί οἱ Νόμοι, πού ἐνέπνευσαν ἢ καί ὑποχρέωσαν τοὺς Συνοδικούς τοῦ 1993 νά ἐπιβάλουν αὐτὴ τήν ποινὴ καί μάλιστα δίχως ἀνακρίσεις, δίχως ἀπολογία καί δίχως δίκη. Καί δέ βρῆκα (ζητῶ τήν ἐκ μέρους του διαφώτιση), σέ ποιοῦ Ἱερό Κανόνα καί σέ ποιά νομικὴ διάταξη θεμελιώθηκε ἡ δική του ἐκστρατεία, γιά τήν ἔκδοση τοῦ διατάγματος, πού ἐκήρυξε «ἐν χρεΐᾳ» τὴ Μητρόπολη Ἀττικῆς.

Ἐνοχος αὐτός, τίμησε τόν ἑαυτό του μέ τό παράσημο τῆς πιστότητας στούς Ἱερούς Κανόνες καί ζητάει νά σκύψω καί ἐγὼ νά τιμήσω μέ τήν ὑπογραφή μου τὴ βάρβαρη ἐξόρμησή του, πού

τήν κατάγγειλε καί τήν καταδίκασε τότε ἡ πλειοψηφία τῆς Συνοδικῆς Ὁμήγυρης.

Γιά ὅλα αὐτά τά κατορθώματά του τί τοῦ λένε καί τί τοῦ εἰσηγοῦνται οἱ δικοί του φίλοι»;

γ) Ἡ τελική πρότασή του, πού τήν εἰσηγεῖται, ὡς ἔμπνευση ἀδελφικῆς φόρτισης, ἀπαιτεῖ νά ἀποδεχτῶ ἐγώ καί μάλιστα ἐγγράφως, τό ἀνυπόστατο ἐπιτίμιο ὡς ὑποστατό καί ὅλες τίς ἀνέντιμες, τίς ἀντικανονικές καί παράνομες πράξεις, πού τό συνόδευσαν, ὡς ἔντιμες καί Κανονικές καί νόμιμες καί, μετά, νά ἄρουν, κατά περίεργο τρόπο τό ἐπιτίμιο. Νά μήν προβάλω ἀξίωση ἐπιστροφῆς μου στά διοικητικά καί ποιμαντικά μου καθήκοντα, ἀλλά νά μοῦ ἐπιτραπεῖ μόνο νά λειτουργῶ μέ ἄδεια ἀπό τούς Μητροπολίτες ἐκείνους, πού ἀπεργάστηκαν τήν πολυχρόνια περιπέτειά μου.

Ἡ πρότασή του αὐτή, ἐνῶ ἐμφανίζεται ὡς ἄρση τῆς-κατά παράνομο καί ἀνήθικο τρόπο-ἐπιβληθείσης ποινῆς, εἶναι μεῖζον ποινή, διότι καταλήγει στήν ἀντι-κατάστασή της μέ ἰσόβια ποινή, πού-οὔτε λίγο οὔτε πολύ- θά πρέπει ἐγώ νά ὑπογράψω συμβόλαιο ὅτι τήν ἀποδέχομαι.

Γιά νά γίνει κατανοητό τό ἀνήθικο ἐφεύρημα τοῦ εἰσηγητῆ, ξεδιπλώνω μιά ὑποθετική διαδι-

κασία. Ὑποθέσετε, ὅτι κάποιος καταδικάζεται, χωρίς νά τοῦ ἀπαγγελθεῖ κατηγορία καί χωρίς νά δικαστεῖ, σέ πολυχρόνια ἐξορία. Καί κάπου ἐκεῖ, μετά τήν παρέλευση μερικῶν δεκαετιῶν, οἱ δικαστές, πού ψήφισαν τήν ἐξορία του, τοῦ ἀναγγέλλουν, ὅτι ἔμπνεόμενοι ἀπό αἰσθήματα ἀνθρωπισμοῦ καί φιλαδελφίας, αἴρουν τήν ποινή. Ἀπό δῶ καί πέρα δέ θά λογίζεται ὡς τιμωρημένος καί ἐξόριστος. Πρέπει, ὅμως, νά ὑπογράψει μιά ὑπεύθυνη δήλωση, ὅτι δέ θά τολμήσει νά ἀπομακρυνθεῖ ἀπό τόν τόπο τῆς ἐξορίας του καί δέ θά ἀπαιτήσῃ νά γυρίσῃ πίσω, στήν οἰκογένειά του καί στίς ἀσχολήσεις του.

Τό βρίσκετε αὐτό καί τό ἐκτιμᾶτε ὡς ἄρση τῆς αὐθαίρετης, βαρεῖας ταλαιπωρίας καί ὡς εὐεργεσία στόν ἀνθρωποί, πού σήκωσε τό σταυρό τῆς πολυετοῦς ἐξορίας;

Αὐτή τή μεγάλη, τήν ἐντυπωσιακή(!!!) εὐεργεσία ἐμπνεύστηκε νά μοῦ κάνει ὁ πολυτάλαντος(!!!) Ζακύνθου Χρυσόστομος.

δ) Ἐλπίζω, ὅτι δέ θά μοῦ ἀρνηθεῖ τό δικαίωμα νά ζητήσω τήν Ἱεροκανονική καί τή Νομική στήριξη τῆς «πρωτότυπης» προσφορᾶς του!

Παραπάνω, εἶχα ζητήσῃ νά μοῦ δηλωθεῖ σέ ποιούς Ἱερούς

Homero-centones

Ξεφυλλίζοντας τις έγγραφές και τις μνημες της ιστορίας βρήκα τό δείγμα γραφής, πού αναπαράγει ο αρχιεπισκοπικός κάλαμος τούτων, τών δύσμοιρων περιστάσεων.

Βλέπετε, ή ιστορία, χρόνος, πού τρέχει ατέλειωτα και φυσιογνωμίες, πού διακινούνται στην πασαρέλα της προβολής και γονατίζουν στην παγερή σκιά του τάφου, είναι ποτάμι όρμητικό, πού κουβαλάει ή παρασέρνει όνειρα, έλπίδες, μόχθους, στεναγμούς, δάκρυα και ό,τι

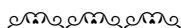

άλλο επιλέγει και βιώνει ό πρόσκαιρος σμιλευτής της όμορφιάς ή της άθλιότητας.

Φύλλο μέ φύλλο, σελίδα μέ σελίδα, σταμάτησα μπροστά στη μεγάλη φυσιογνωμία της Ανατολής, πού φώτισε και χειραγώγησε τη Δύση στην έμπειρία του πνεύματος και στη χαρά της κοινω-

νίας μέ τον σαρκωμένο και σταυρωμένο Λόγο του Θεού, στον άγιο Ειρηναίο, επίσκοπο του Λουγδούνου. Χάρηκα τις διδασχές του. Εκτίμησα τις έπισημάνσεις του. Σεβάστηκα και υιοθέτησα τις κρίσεις του. Τις

Κανόνες και σέ ποιούς Νόμους είχε θεμελιωθεί ή έπιβολή του έπιτιμίου. Τώρα ζητώ να μου γνωστοποιηθεί σέ ποιούς Κανόνες και σέ ποιούς Νόμους στηρίζει ό είσηγητής τό άπατηλό σχήμα της άρσης του έπιτιμίου, πού προϋποθέτει την ένυπόγραφη αποδοχή, έκ μέρους μου, της ισόβιας έξορίας από την πνευματική οικογένειά μου και από τό ιερό λειτούργημα της διαποίμανσης, πού μου άνάθεσε ή Έκκλησία και πού επικυρώθηκε από άτέλειωτη σειρά δικαστικών αποφάσεων.

Δέν είναι άρκετό να κομπορημονούμε, μέ ύφος βαρύ, ότι σεβόμαστε τη Νομοκανονική Τάξη

της Έκκλησίας. Ό σεβασμός μας πρέπει να αντικατοπτρίζεται και να λαμπυρίζει στην πράξη μας. Και τό χρέος αυτό δέν ένεργοποιείται και δέν προβάλλεται, ως καταξιωμένη πρακτική, στην πολυσέλιδη, αλλά σκοτεινή είσήγηση του Ζακύνθου Χρυσοστόμου.

Ό Ζακύνθου έμπασε πολλά άήθη-ήθη στο πανάγιο Θυσιαστήριο. Δέ θα μπάσει και άλλη, έντελώς φθοροποιό νομολογία, αντί εκείνης, πού θέσπισε για την άπαρέγκλιτη πορεία της Έκκλησίας του Χριστού ή άνύστακτη μέριμνα τών Αγίων Πατέρων, πού είναι παρόντες και μās παρακολουούν. Ός εκεί και μή παρέκει.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ένοιωσα νά αποτιμούν καί νά ἐρμηνεύουν πρόσωπα καί περιστατικά. Κάποιο από αὐτά τὰ κείμενα τό εἶδα, ὡς πιστή φωτογράφηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερώνυμου.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας, ἀντί νά κουράζεται νά καθοδηγήσει καί νά ἐμπνεύσει, μέ μεστωμένο Θεολογικό καί Πατερικό λόγο, τίς διάφορες ὁμάδες τῶν πνευματικῶν του παιδιῶν, συνθέτει μιά ἀνθοδέσμη ἀνόμοιων καί ἀσύνδετων στίχων ἀπό τήν ποιητική παραγωγή κάποιων ἀναγνωρισμένων καί καταξιωμένων ποιητῶν καί τὰ παρουσιάζει ὡς μηνύματα καί ὡς συνθήματα, ἱκανά νά ἀνοίξουν δρόμους μέσα στή σκοτεινιά καί τή σύγχυση τῆς ἐποχῆς μας.

Ἐνδεικτικά ἀντιγράψω κάποιους στίχους, ἀπό τίς ἐγκυκλίους του, πού τίς ἔστειλε, κατά τήν ἀρχή τοῦ σχολικοῦ ἔτους, στούς καθηγητές καί στούς μαθητές.

Στούς μαθητές γράφει:

Γράφει ὁ ποιητής... "Πονοῦσες τόν ἄλλο μόχθο τήν ἀγάπη τήν ἄλλη αὐγή τήν παρουσία τήν ἄλλη γέννα τήν ἀνάσταση...".

Καί στούς καθηγητές...:

"Ελάτε νά σᾶς δεῖξω, ὅσοι ἀγαπᾶτε λέξεις ὀρφανές, κρυμμένες σ'

ἐρημιές, σέ ξεχασμένους τόπους".

Καί σέ ἄλλα, πολλά κείμενά του, ἀραδιάζει στίχους, γιά νά πείσει τούς ἀποδέκτες τῶν κειμένων του νά φοιτήσουν, μέ ζήλο καί πιστότητα, στό σχολεῖο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος, μίλησε γιά τούς συγχρόνους του, πού θαύμαζαν τὰ κείμενα τοῦ Ὁμήρου καί ἀποσπώντας στίχους, ἀσύνδετους μεταξύ τους, ἔφτιαναν ἕνα σύνολο, πού δέν ἔλεγε τίποτα. Αὐτά τὰ σύνολα τὰ ὀνόμαζε ὁ πολυδιαβασμένος ἅγιος Εἰρηναῖος Homerocentones, Ὁμηροσεντόνια. Σεντόνια στίχων, δίχως νόημα καί δίχως μήνυμα.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτήτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Ἡ «Ἐλεύθερη Πληροφόρηση» στό διαδίκτυο.

Διεύθυνση: el-pliροφοrisi.gr

Καί οἱ Ἐκδόσεις «Σπορά» στό διαδίκτυο

(γιά μιά γνωριμία μέ τό συγγραφικό ἔργο τοῦ

Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Νικοδήμου)

Διεύθυνση: spora.gr